

Слава Ісусу Христу!

Едмонтон, 24 жовтня 1968.

Всесвітліший Отче Ректоре!

Повинен я був давно до Вас написати листа, але не міг цього дотепер зробити. Прямо тому, що дуже мене зворушила була вістка про те, що наш Роман не має місця в семінарії. Ця вістка зворушила мене тому, бо нашим щирим бажанням є, щоб наш син не тільки вчився там в Римі, але, щоб і по закінченні науки в малій семінарії перейшов до великої та сповнив своє і наше щире бажання - став священником.

Отче Ректоре, я признаю, що наш Роман не зробив добре, лишаючися поза часом в Німеччині. Але він ще молодий і я певний того, що не керувала ним неохота повороту до малої семінарії, а прямо молодецька нерозважність. До того ж він мав опіку старших в Мінхені і вони повинні були його на час післати в Рим. Дуже Вас, Отче Ректоре, в імені нашого сина перепрошую та надіюся, що Роман ніколи вже більше такого не вчинить.

Я знаю про те, що о.Тарнавський писав Вам як дуже Роман хоче вчитися в малій семінарії. Я знаю теж і про те від нього самого, як дуже він малу семінарію собі хвалить. Тому малі недотягнення молодого хлопця не беріть, Отче Ректоре, як провину, бо такої Роман напевно свідомо не зробив би.

Прошу на нього не тільки вважати, але приганяти до науки, щоб з успіхом закінчив теперішній рік науки.

.....

Прошу від нас батьків та від сестри та братів поздоровити Романа. Поздоровляючи щиро Вас, остаю з належною до Вас повагою.

.....